

R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Decizia nr.2427

Dosar nr.6248/2/2008

Ședința publică de la 11 mai 2010

Președinte:	X	- Judecător
	X	- Judecător
	X	- Judecător
	X	- Magistrat asistent

X

S-a luat în examinare recursul declarat de recurenta S.C. X Impex S.R.L. Filiala .X., împotriva sentinței nr. .X. din 27 mai 2009 a Curții de Apel .X., Secția a VIII-a Contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se prezintă atât recurenta-reclamantă S.C. .X. Impex S.R.L. - Filiala .X., prin avocat Simona Violeta Popa, cât și intimatele-pârâte Autoritatea Națională a Vămiror și Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale .X., ambele prin consilier juridic X, precum și Agenția Națională de Administrare Fiscală, prin consilier juridic X.

Procedura completă.

Magistratul asistent prezintă referatul cauzei arătând că prin încheierea din data de 16 martie 2010, Curtea, apreciind în raport cu aspectele învederate în concluziile scrise depuse la dosar de către recurenta S.C. .X. Impex SRL că este necesară verificarea stadiului procesual al dosarului penal indicat, precum și eventuala exercitare a acțiunii civile din respectivul dosar pentru recuperarea debitelor vamale stabilite prin actele contestate, și pentru a da posibilitatea autorităților intime să-și exprime punctul de vedere cu privire la aspectele învederate prin aceleași concluzii scrise, în temeiul art. 151 din Codul de procedură civilă a dispus redeschiderea dezbaterilor fixând termen pentru azi, 11 mai 2010, cu citarea părților. Mai referă asupra faptului că, prin serviciul registratură al instanței, intimata-pârâtă Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale .X. a depus „concluzii scrise” ce au fost comunicate.

După prezentarea referatului cauzei, apărătorul recurentei-reclamante solicită amânarea judecării cauzei, arătând că la acest moment nu deține înscrisuri care să probeze stadiul cauzei penale. Arată însă că, din cunoștința sa, în cauza penală nu s-a exercitat acțiunea civilă.

Reprezentanta Agenției Naționale de Administrare Fiscală arată că nu este în măsură să furnizeze informații asupra cauzei penale și asupra

exercitării sau nu, a acțiunii civile în cadrul acesteia, totuși, apreciază că, acest aspect nu are nicio înrâurire asupra soluției în cauza de față, câtă vreme acțiunea civilă nu s-a exercitat.

Reprezentanta ANV arată că înțelege să achieseze la poziția anterior exprimată de reprezentanta ANAF.

Instanța, apreciind că informațiile furnizate oral de părți sunt suficiente pentru lămurirea aspectelor ce au determinat repunerea cauzei pe rol, acordă cuvântul reprezentanților acestora, pentru dezbaterea recursului de față.

Apărătorul recurentei-reclamante depune la dosarul cauzei dovada achitării încă din anul 2006 a sumei imputate, învederând instanței faptul că aceasta nu reprezintă o recunoaștere a debitului, plata fiind făcută ca urmare a măsurilor de constrângere exercitate împotriva societății, care ar fi riscat o blocare a conturilor în situația în care nu s-ar fi conformat obligației de plată. Solicită admiterea recursului, modificarea în tot a acțiunii, cu consecința anulării actelor administrativ-fiscale atacate. Arată, în esență, faptul că societatea a fost sancționată pentru o presupusă neîndeplinire a uneia din condițiile prevăzute de OMF 1397/2002, fără a fi indicată însă, în mod expres, și obligația neîndeplinită, că societății i s-ar fi reproșat activități de contrabandă, or angajații săi au fost scoși de sub urmărirea penală, și că, mai mult, în pofida celor reținute de organele de control, în lege nu este prevăzută obligația verificării destinației călătorilor, pârâtele omițând că în speță era vorba de un magazin duty-free amplasat la frontiera terestră, iar nu în aeroport. Susține că, în aceste condiții, ne aflăm în prezența unor acuzații fără suport legal, suma fiind plătită nedatorat, astfel încât solicită obligarea pârâtelor la restituirea acestor sume. Susține totodată, că soluția curții de apel este nelegală și din perspectiva faptului că, aceasta nu are legătură cu cauza, instanța de fond pronunțându-se asupra unor aspecte ce nu fuseseră puse în discuția părților.

Reprezentanta intimătei-pârâte ANV solicită respingerea recursului ca nefondat și menținerea ca legală și temeinică a sentinței atacate. Solicită totodată respingerea capătului 4 al cererii de recurs ca inadmisibil, acesta fiind formulat direct în fața instanței de recurs, fără a fi parcurs, așadar, fazele procesuale anterioare. Dezvoltă apoi pe larg, atât situația de fapt, cât și cea de drept existente în cauză, situații care justifică, în opinia sa, menținerea soluției primei instanțe, cu consecința menținerii implicite a actelor administrativ-fiscale contestate de către reclamantă, ca legale și temeinice.

Reprezentanta ANAF solicită respingerea recursului ca nefondat, pentru motivele prezentate în concluziile scrise depuse la dosarul cauzei.

ÎNALTA CURTE

Asupra recursului de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

1. Circumstanțele cauzei. Situația de fapt.

În urma unui control efectuat la magazinele duty-free, aparținând reclamantei S.C. .X. Impex S.R.L., situate la punctul de trecere a frontierei Vama Veche, inspectorii de cadrul DRAOV .X., Serviciul Supraveghere și Control Vamal au încheiat procesul-verbal de control nr. X/X/30.06.2006, prin care s-a stabilit o datorie la bugetul de stat în cuantum de X RON, incluzând taxe vamale, accize, TVA și drepturi fiscale accesorii.

Ca urmare a obiecțiunilor formulate de S.C. .X. Impex S.R.L. și înregistrate la DRV .X. sub nr. X/07.07.2006, s-a emis un nou proces-verbal, nr. X/X/12.07.2006, prin care, pornindu-se de la aceeași situație de fapt, a fost reținută în sarcina societății o datorie la bugetul de stat în valoare de X RON.

Împotriva celor două procese-verbale, S.C. .X. Impex S.R.L. a formulat contestații, ambele depuse la DRV .X.. Cu privire la prima contestație, înregistrată sub nr. X/26.07.2006, DRV .X. s-a pronunțat respingând-o ca fiind lipsită de obiect, datorită faptului că primul proces-verbal a fost înlocuit cu cel ulterior. Societatea a formulat o nouă contestație, soluționată de Agenția Națională de Administrare Fiscală- Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor prin Decizia nr. 195/06.10.2006, prin care în temeiul art. 184 alin. (1) lit. 3) și alin. (3) coroborat cu art. 186 alin. (4) din Codul de procedură fiscală, s-a dispus suspendarea soluționării contestației, până la soluționarea definitivă pe latură penală, urmând ca procedura administrativă să fie reluată la încetarea motivului care a determinat suspendarea.

Ca urmare a atacării în fața instanței de contencios administrativ a Deciziei ANAF nr. 195/06.10.2007 și a proceselor-verbale de control amintite, prin sentința civilă nr. 478 din 14 februarie 2007, a Curții de Apel .X. - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, această decizie a fost anulată, instanța obligând pârâta să continue soluționarea contestației în calea administrativă de atac. Celelalte capete de cerere au fost respinse ca premature formulate.

Față de dispozițiile obligatorii ale instanței, Agenția Națională de Administrare Fiscală a emis Decizia nr. 275/25.08.2008, prin care a soluționat contestația formulată de societate, în sensul admiterii parțiale a acesteia, pentru suma totală de X lei, reprezentând X lei taxe vamale, 581 lei TVA, X lei accesorii aferente drepturilor de import și respingerii acesteia

pentru suma totală de X lei, reprezentând X lei taxe vamale, X lei accize, X lei TVA și X lei accesorii aferente drepturilor de import.

La data de 20.10.2008, reclamanta S.C. .X. Impex S.R.L. - Filiala .X., a înregistrat pe rolul Curții de Apel .X.- Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, o cerere de chemare în judecată în contradictoriu cu pârâtele Autoritatea Națională a Vămile, Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale .X. și Agenția Națională de Administrare Fiscală, prin care a solicitat instanței de judecată anularea procesului-verbal de control nr. X/30.06.2006, a procesului-verbal de control nr. X/12.07.2006 emise de Direcția Regională Vamală .X., anularea deciziei nr. 275/25.09.2008 emisă de ANAF și obligarea în solidar a pârâtelor la restituirea sumei de X lei, cu cheltuieli de judecată.

2. Soluția și considerentele primei instanțe

Prin sentința civilă nr. X din 27 mai 2009, Curtea de Apel .X., Secția a VIII-a Contencios administrativ și fiscal, a respins acțiunea reclamantei S.C. .X. Impex S.R.L- Filiala .X., ca neîntemeiată.

În ceea ce privește procesul-verbal de control nr. X/30.06.2006, instanța a reținut că acesta a fost modificat - astfel cum a susținut și reclamanta - fiind emis ulterior procesul-verbal nr. X/12.07.2006, prin care, în sarcina acesteia, a fost stabilită o datorie către bugetul de stat, în sumă de X lei. Ca urmare obiectul acțiunii vizează numai procesul-verbal nr. X/12.07.2006 și decizia nr. 275/25.08.2008, prin care a fost soluționată contestația societății împotriva acesteia.

Pe fondul cauzei, s-a reținut că prin respectivul proces-verbal de control s-au stabilit în sarcina contestatoarei drepturi vamale în sumă totală de X lei reprezentând drepturi vamale, taxa pe valoarea adăugată, accize și accesorii aferente acestora pentru mărfurile comercializate în regim de duty-free, în raport cu prevederile art. 65, art. 66, art. 67, și art. 144 alin. I lit. b) și c) din Legea nr. 141/1997.

Instanța a constatat că, în mod corect organele vamale, față de situația constatată în urma efectuării controlului - comercializarea de bunuri în regim de duty-free către persoane fizice care nu figurează în evidențele poliției de frontieră sau în anumite cazuri, de către persoane ce figurează ca ieșite din țară în alte perioade decât data care figurează pe bonurile fiscale emise de reclamantă - au reținut că bonurile fiscale au fost emise de reclamantă cu încălcarea prevederilor pct. 13 din OMFP nr. 1397/2002, care prevăd elementele ce trebuie să fie conținute în mod obligatoriu de către aceste documente fiscale.

Respingând, astfel, susținerile reclamantei în sensul că nu avea obligația identificării persoanelor ce au achiziționat mărfuri și că bonurile fiscale emise cuprind mențiunile obligatorii prevăzute de lege, instanța a

reținut că respectivele constatări ale autorităților administrative sunt întemeiate.

Cu privire la susținerile reclamantei privind nedatorarea accizelor și TVA, instanța a reținut că sumele ce compun datoria vamală sunt formate din taxe vamale, structura datoriei vamale fiind formată din taxe vamale: comision vamal, accize și taxa pe valoarea adăugată, astfel încât în cazul respectării prevederilor legale și a condițiilor impuse, societatea nu datorează sume la bugetul de stat, în cazul nerespectării acestora, societatea datorând accize și TVA.

Concluzionând, curtea de apel a reținut că actele administrative contestate sunt legale, organele vamale constatând în mod corect faptul că societatea reclamantă a beneficiat în mod eronat de facilitățile prevăzute de art. 1 alin. (1) din O.U.G. nr. 104/1992, pentru mărfurile ce nu au avut o destinație internațională.

3. Motivele de recurs formulate de reclamanta S.C. „X. Impex S.R.L.

Împotriva acestei sentințe, în termen legal, a declarat recurs reclamanta, invocând motivele de nelegalitate prevăzute de art. 304 pct. 7 și 9 Cod procedură civilă în dezvoltarea cărora s-au susținut în esență, următoarele critici:

- hotărârea recurată este dată cu încălcarea și greșita aplicare a legii și fără a cuprinde motivele care au stat la baza soluției pronunțate de instanța de fond, întrucât singurul motiv pentru care s-a stabilit suma respectivă în sarcina sa, cu titlu de datorie vamală și accesorii, a fost încălcarea prevederilor OMFP nr. 1397/2002, fără a se indica clar și concret obligația legală încălcată;

- referirile instanței de fond la definiția magazinului „duty-free” ca și la noțiunea de „cumpărător” nu sunt suficiente, câtă vreme nu s-a stabilit cui revine obligația de a lua măsurile ce se impun, astfel încât printr-un magazin duty-free să se comercializeze mărfuri doar către persoane care călătoresc înspre o destinație internațională, căci nu rezultă că este obligația vânzătorului din magazinul duty-free de a verifica personal destinația călătorilor cumpărători;

- motivarea instanței de fond este lapidară, conține erori și nu a lămurit chiar acest aspect, esențial în dezlegarea problematicii în cauză, fiind de fapt simple reluări ale argumentației pârâtelor-intimate, ceea ce echivalează cu o nemotivare;

-societatea reclamantă a fost sancționată fără indicarea textului de lege care stabilește în sarcina sa obligația despre care se susține că se impunea a fi fost respectată, deși responsabilitatea supravegherii accesului în zonă aparține exclusiv poliției de frontieră;

- reluând toate argumentele și raționamentele prezentate și în fața instanței de fond, recurenta arată că magazinul duty-free prin amplasamentul său, nu permite, teoretic, decât accesul persoanelor care au fost deja controlate de autoritățile vamale și poliția de frontieră;

- bonurile fiscale emise de societatea reclamantă cuprind toate mențiunile prevăzute de lege, în cazul său, fiind vorba despre un magazin situat la frontiera terestră, nu aeriană, nefiind impusă obligația de verificare a destinației călătorilor, ca în cazul specific al aeroporturilor;

- în fine, s-a susținut că este inechitabilă atitudinea organelor de control care nu au pus la îndoială veridicitatea listelor provenite de la Poliția de Frontieră, organism care se bucură de o prezumție de nevinovăție, iar faptul că o parte din persoanele care figurează înscrise pe bonurile fiscale emise de societatea reclamantă nu figurează și în evidențele poliției, nu poate conduce, în mod automat, la concluzia că recurenta a comercializat mărfuri către persoane care nu călătoreau înspre o destinație internațională.

4. Soluția și considerentele instanței de recurs

Recursul nu este fondat.

Examinând actele și lucrările dosarului și sentința atacată în raport de prevederile legale incidente, față de criticile recurente-reclamante dar și de apărările intimatelor-pârâte formulate prin întâmpinările depuse la dosar și sub toate aspectele, conform art. 304¹ Cod procedură civilă, Înalta Curte reține că nu subzistă în cauză nici un motiv de nelegalitate care să impună fie casarea, fie modificarea sentinței atacate, în considerarea celor în continuare arătate.

Astfel cum a rezultat și din cuprinsul sentinței recurate, în cauză, societatea reclamantă a contestat legalitatea stabilirii în sarcina sa de către organele vamale a sumei de bani, cu titlul de diferențe de drepturi vamale, aferente comercializării de mărfuri în regim de duty-free într-un magazin situat la o frontieră terestră (Vama Veche) către persoane a căror situație, la momentul cumpărării mărfurilor, nu corespundea cu situația, respectiv cu evidența poliției de frontieră.

O primă critică esențială a hotărârii atacate vizează nemotivarea acesteia. Înalta Curte apreciază că nu poate fi primită această critică câtă vreme considerentele hotărârii atacate, chiar dacă formulate în manieră mai concisă, surprind, pe de-o parte, situația de fapt și esența problemicii puse în discuție, iar pe de alta indică motivele și argumentele pentru care s-a apreciat că actele administrativ fiscale atacate au fost legal emise.

Nu este justificată afirmația recurente-reclamante în sensul că apărările formulate în fața primei instanțe i-au fost cu totul ignorate câtă

vreme prin chiar considerentele hotărârii atacate se face trimitere la susținerile reclamantei, în contextul combaterii argumentate a acestora.

Înalta Curte apreciază că și toate celelalte critici ale recurente-reclamante, circumscrise pretensei aplicării și interpretării greșite a legii, sunt nefondate.

În acord cu cele reținute de prima instanță, Înalta Curte apreciază că nu se poate reține că în cauză, raportat la prevederile legale incidente, cu referire expresă la OMFP nr. 1397/2002, recurenta-reclamantă nu avea nici o obligație astfel cum susține, în ceea ce privește identificarea persoanelor ce au achiziționat mărfuri dat fiind regimul special al magazinului, de duty-free și având caracter de antrepozit vamal, raportat exclusiv la interpretarea prevederilor ce trimit anume la mențiunile din bonul fiscal vizând numărul cursei, în cazul transportului aerian (art. 13 din OMFP 1397/2002).

Este adevărat că potrivit art. 13 din OMFP nr. 1397/2002 prevederea referitoare la numărul cursei face referire la transportul aerian, dar tot atât de adevărat este că întreagă această reglementare ce-i este aplicabilă și recurente trebuie interpretată în sensul și în acord cu voința legiuitorului.

În măsura în care s-ar primi argumentația și susținerile recurente, potrivit cu care, în esență, numai cele două autorități ale statului respectiv Poliția de Frontieră și Autoritatea Vamală sunt cele care nu și-au îndeplinit obligațiile ce le reveneau, s-ar ajunge la concluzia că nu diferă cu nimic comercializarea unor mărfuri în valută din magazinul duty free, față de alt magazin din simplul motiv că se asumă că vânzătorul nu are obligații suplimentare de verificare, inclusiv a destinației cumpărătorilor.

Ceea ce organele de control au reținut, cu temei, în sarcina societății recurente este nu modul de întocmire și de evaluare al bonurilor fiscale ci împrejurarea că nu a respectat obligația de a realiza o înregistrare reală a cumpărătorilor la datele și orele efectuării operațiunii de vânzare-cumpărare, ceea ce evident este prevăzut în textul de lege sus arătat.

Cu ocazia controlului întocmit au fost identificate persoane fizice care au cumpărat mărfuri din magazinul duty free, cu ocazia ieșirii din țară, la care însă datele de ieșire din țară, astfel cum au fost stabilite, nu corespund cu datele înscrise în bonurile fiscale și persoane fizice care de asemeni au cumpărat mărfuri în valută din magazinul duty free, dar care nu se regăsesc deloc în evidențele Poliției de Frontieră Vama Veche.

Comercializarea mărfurilor către aceste două categorii de „cumpărători” constituie încălcarea condițiilor privind comercializarea în regim de duty free. Contrar celor susținute de recurentă, Înalta Curte apreciază că prima instanță în mod corect a menținut actele de control

contestate întrucât s-a demonstrat că respectivele înscrieri din bonurile fiscale nu corespund realității.

Constatările făcute corespund și definițiilor date prin OMFP nr. 1397/2002 noțiunilor de „magazin duty free” (pct.1 lit.a) și de „cumpărători” (pct. 1 lit.e), fiind evident că în astfel de depozite autorizate de Ministerul Finanțelor Publice se vând mărfuri cu amănuntul, în valută, numai persoanelor care călătoresc înspre o destinație internațională, cerință care în cauză nu s-a respectat în toate cazurile, după cum s-a dovedit.

Înalta Curte apreciază, raportat la cele de mai sus, că nici una dintre criticile recurente nu poate fi primită în condițiile în care s-a demonstrat că actele administrativ fiscale au fost emise în condiții de deplină legalitate, în limitele competențelor conferite și cu respectarea prevederilor legale incidente, demonstrându-se că societatea recurentă a comercializat și mărfuri în condițiile nerespectării OMFP nr. 1397/2002, în sensul că mențiunile înscrise în bonurile fiscale au fost numai aparent corecte câtă vreme s-a dovedit că unele dintre persoanele respective nici nu figurau în evidențele Poliției de Frontieră Vama Veche.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 312 Cod procedură civilă se va respinge așadar ca nefondat recursul de față.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Respinge recursul declarat de S.C. „X. Impex S.R.L. – Filiala .X., împotriva sentinței nr. .X. din 27 mai 2009 a Curții de Apel .X. – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, ca nefondat.

Irevocabilă.

Pronunțată, în ședință publică, astăzi 11 mai 2010.

JUDECĂTOR,
X

JUDECĂTOR,
X

JUDECĂTOR,
X

MAGISTRAT ASISTENT,
X

X X
X X